

Som begrundelse hævdedes, at forslaget gen-nemførelse ville indebære forøgede offentlige udgifter på godt en milliard kroner. Endnu den 1. juni 1977 var det umuligt for samtlige ti andre partier i folketinget at forstå, at en del af statens udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse skulle modregnes i det nævnte beløb, hvilket indebærer, at ordningen udover sin beskæftigelsesmæssige effekt og de deraf afledede virkninger for de offentlige kasser, vil blive en overskudsforretning for staten.

Imidlertid fremsatte socialministeren den 26. oktober 1977 forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Refusion af udbetalte dagpenge i arbejdsgiverperiodens 4. og 5. uge m. v.) (tidenden sp. 844, 1807, 1817, 3139 og 3438), der hvilede på fremskridtspartiets synspunkter om, at den hårde virksomhedsbyrde med sygelønsudbetaling forøgede arbejdsløsheden. Dette forslag blev vedtaget af et folketingsflertal og gennemført som lov nr. 613 af 14. december 1977.

Som anført i undertitlen går ændringen ud på, at virksomhederne af det offentlige kan få godtgjort sygelønsudgiften for 4. og 5. uge af arbejdsgiverperioden.

Ved ordningens ikrafttræden pr. 1. januar 1978 har det imidlertid vist sig, at dette er et alt for beskedent tiltag. Det afskrækkende i sygelønsbyrden ligger først og fremmest i de første tre ugers sygdom, og ordningen med at man refunderer 4. og 5. uges sygeløn, således at arbejdsgiveren altså bliver indblandet i yderligere papirarbejde, er heller ikke god.

Med den udvikling, der imidlertid har været siden 1. juni 1977 i de andre folketingspartiers forståelse af fremskridtssynspunktet, og med den forværring af arbejdsløsheden, som den førte øko-

nomiske politik er resulteret i, genfremsættes fremskridtspartiets ændringsforslag af 23. maj 1977, som blev stemt ned den 1. juni 1977, men nu i lovforslagsform.

Vedtægelse af forslaget forventes inden for nogle få måneder varigt at ville reducere arbejdsløsheden med 50.000 mennesker, og der ligger derfor en nettostyrkelse af de offentlige finanser i forslaget i størrelsesordenen 2 milliarder kroner på årsbasis.

Forslagsstillerne har overvejet, hvorvidt der efter forløbet af den første sygdomsuge bør ydes de pågældende støtte på niveau sygeløn eller på niveau dagpenge, og er – uden at dette har noget med forslaget principielle sigte at gøre – kommet til det resultat, at dagpengesatsen må være det rigtige, således at der i de tilfælde, dette fører til social nød, må findes en løsning over den almindelige sociale bistandshjælp. Herved berører forslaget principielle socialpolitiske aspekter, men dette har været en uundgåelig følgevirkning, som i denne forbindelse ikke er afgørende for forslagsstillerne, der som det altafgørende hovedmotiv bag forslaget bygger på det vidunderlige i at nedsætte arbejdsløsheden massivt.

*Bemærkninger til
lovforslagets enkelte bestemmelser*

Til § 1

Til nr. 1

Efter forslaget nedsættes arbejdsgiverperioden til 1 uge.

Til nr. 2-5

Ændringerne er konsekvens af den under nr. 1 foreslåede nedsættelse.